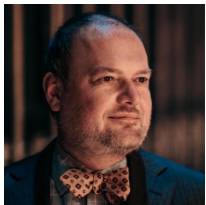

Ik leef voor jou

ISKARIOT / KOBE VAN
HERWEGEN

Weer pech

Wilfried Eetezonne

Gezien op 10 september 2025
Fakkeltheater, Antwerpen

Deze maand zou de Vlaamse zangeres Ann Christy (1945-1984) tachtig jaar geworden zijn. Een jukeboxmusical wil haar leven en muziek vieren. Een prima idee. Maar dan moet je wel iets te vertellen hebben.

16 SEPTEMBER 2025

Voor de jongere lezers onder ons: Ann Christy – geboren als Christiane Leenaerts – was een Antwerpse schoenenverkoopster die dankzij haar bijzondere stem uitgroeide tot een markante zangeres in de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw. Tijdens haar carrière bracht ze zowel hilarische schlagers ('Ik neem de trein' zit niet in deze voorstelling; haar eerste succesje 'Kussen onder regenbogen' wel), maar ze streefde zelf naar wat men 'het betere Nederlandstalige lied' noemt. Songs als 'Dat heet dan gelukkig zijn', 'Ik leef voor jou' of haar cover van 'The Rose' overstegen het niveau van de platte meestampers en worden vandaag nog steeds gedraaid, al dan niet op leuke foute feestjes.

Na haar dood zei de vader van Ann Christy in een interview dat zijn dochter gewoon pech had gehad. In haar leven en in haar carrière.

Omdat ze te vroeg stierf aan kanker – ze werd 38 jaar – kreeg ze na haar dood het aura van een miskend talent. Ze werd het archetype van de slecht gemanagede artieste die nooit haar grote doorbraak heeft mogen meemaken. Kortom: haar leven en erfenis liggen onder een laag weemoed. Ze had wel degelijk een goede stem, een groot inlevingsvermogen en dramatische kracht. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het bijtende sarcasme in haar bekendste hit 'Dag vreemde man', over een vrouw die niet kan ontsnappen uit een liefdeloze relatie.

Na haar dood zei de vader van Ann Christy in een interview dat zijn dochter gewoon pech had gehad. In haar leven en in haar carrière. Dat is een straffe uitspraak voor een vader, maar wel één die een weg vol dramatische

mogelijkheden opent voor het theater.

Ik ben net te jong om de glorie-dagen van Ann Christy meegemaakt te hebben, maar dat er een musical over haar leven wordt gemaakt, is zeer terecht – en het is zelfs verwonderlijk dat het zo lang heeft geduurd. (Zelf stond ze trouwens ooit op de planken bij het toenmalige Mechels Miniatuur Theater in een musicalversie van Een midzomernachtdroom.)

Productiehuis Iskariot brengt daar nu verandering in – of beter gezegd: initiatiefnemer Kobe Van Herwegen, die het scenario schreef met medewerking van Ann Christy's zoon Benjamin Hoyois. Zij willen vooral een ander verhaal vertellen. Weg van de tristesse. De Ann zoals ze echt was. Dat wordt ons beloofd. Toch is het de kanker die de voorstelling overheerst.

Met suffe dialogen die het soapniveau niet overstijgen, kabbelt het eerste bedrijf naar de pauze.

Het verhaal speelt zich af in een kleedkamer van het Amerikaans Theater. Het is 1984 en Ann Christy (rol van Daphne Wellens) zal er, na een lange afwezigheid wegens haar ziekte, optreden in een talkshow van Mike Verdrengh. Het wordt haar laatste optreden.

Komen ook langs in de kleedkamer: haar assistente Vera Peeters (Lotte Stevens), Mary Boduin (Milou van Mieghem) – de legendarische liedjesschrijfster –, haar echtgenoot Marc (Jo Hens) en haar zoontje Benjamin. Er is ook David (Timon Meert), de starstruck showrunner van het televisieprogramma. Zijn fascinatie en zijn vragen aan Ann Christy zetten de herinneringen in gang. Dankzij enkele simpele ingrepen in het eenvoudige maar doeltreffende decor van Marnik Baert flitsen we heen en weer tussen heden en verleden om het verhaal van Ann verteld te krijgen. Dat gebeurt conventioneel: haar ontmoeting met Marc, haar eerste stappen als zangeres, eerste successen, eerste flops, huwelijk, zwangerschap, financiële zorgen, de eerste tekenen van haar ziekte ... Met suffe dialogen die het soapniveau niet overstijgen, kabbelt het eerste bedrijf naar de pauze. Veel nieuwe inzichten over die andere Ann hebben we dan nog niet gekregen.

Het tweede bedrijf biedt meer kansen, wanneer haar echtgenoot van de artsen te horen krijgt dat zijn vrouw niet lang meer heeft en hij niet weet wat hij met dat nieuws moet. Maar ook dat gegeven wordt niet benut en de hele voorstelling duikt nauwelijks onder de oppervlakte.

Ja, Ann heeft pijn, houdt zich sterk, maakt ruzie met haar man, is boos omdat ze als laatste eindigt in een liedjeswedstrijd ... Maar wat spanningsbogen betreft is het dat zowat. Als ze richting haar laatste interview vertrekt en de spot op haar dooft, ben je als toeschouwer al zo ver verwijderd van het personage dat het nog nauwelijks aangrijpt. Waarom wou deze verlegen vrouw zo graag op het podium? Wat was haar drijfveer om steeds hoger te mikken? Wat doet dat met een moeder als ze beseft dat haar kind straks aan haar kist staat? Je krijgt als toeschouwer geen antwoorden.

Wil deze musical een nostalgische trip zijn of kijken we met een hedendaagse blik naar het leven van deze artieste?

In dat verhaal worden haar liedjes verweven. Zoals dat gaat in zogenaamde jukeboxmusicals - musicals waarin gebruik wordt gemaakt van bestaande nummers - is dat soms geslaagd en soms wat gewrongen. Een moment waarbij je even rechtop gaat zitten, is wanneer Wellens 'Mijn lijf doet zeer' begint te zingen over haar eerste symptomen en de andere personages de melodie oppikken. Daar overstijgt de voorstelling de anekdotiek en plots wordt haar pijn mee gedragen door de mensen rond haar. Het is een zeldzaam theateraal moment in een voorstelling die eigenlijk niet meer is dan een uitgebeelde Wikipedia-pagina met liedjes.

Regisseur Jaak Lema, die ook niet veel doet met dit zoutloze script, maakt enkele opmerkelijke keuzes: Daphne Wellens, met haar donkere krullen, lijkt niet op Ann Christy. Bovendien heeft ze een zwakkere stem met minder kleur en dramatiek. Is dat een bewuste keuze om het personage los te koppelen van de historische figuur? Waarom doet Wellens dan zo haar best om toch Christy te zijn? Waarom staat het titelnummer van de voorstelling zonder enige context of aanleiding aan het begin van het tweede bedrijf, terwijl er duidelijk betere momenten zijn om het te brengen?

De arrangementen van haar nummers, gebracht door een livecombo achteraan op het podium, klinken opgefrist en modern. Dat versterkt het gevoel dat er geen duidelijke keuzes gemaakt zijn tijdens het productieproces. Wil deze musical een nostalgische trip zijn of kijken we met een hedendaagse blik naar het leven van deze artieste?

Er zijn opflakkingen in de avond. Het is een prettige inkijk in de showbizwereld van vóór de komst van VTM en er zitten vriendelijke grapjes in over Nicole en Hugo en Bob Benny. Onder de cast maakt Milou van Mieghem het meeste van haar rol als Mary Boduin: de levenswijze vriendin die met een glas wijn in de hand en gevatte opmerkingen iedereen op haar plaats houdt. Maar het is te weinig om deze onevenwichtige productie bij elkaar te lijmen. Achteraf kan je niet anders dan besluiten dat Ann Christy opnieuw pech heeft gehad.